

Aleš Šteger

Pismo

*"Nikdo je moje ime, in Nikdo me kličejo, vedi,
oče in mati pa vsi, ki sicer so mi bližnji drugovi!"
To sem dejal. Silak pa takoj mi vrne v odgovor:
"Nikdo bo zadnji moj plen, po vseh ostalih drugovih,
druge pojem poprej: to bodi moj dar ti gostinski."*

Homer, *Odiseja*

OKO

Kdaj pa kdaj veš tudi ti,
Da nam tedaj, ko sežemo skozi ure sreče,
Da bi prijeli, zadržali svoj odsev,
Prične trdo in neizprosno kolesje časa drobiti zapestja
In nas prevajati v spomin.

Bleščeči prah – delci zdrobljenega ogledala jezika
Pada v prepad, ki ostaja nerazpoznaven.

In nikjer ni luči. Nikjer. Le rob,
V katerega se je zagrizlo doumljivo,
In nekje, morda pod pepelnatimi usti angela
Ali na pozabljenem otoku,
Na katerem je prenočila naša misel,
Drsi kri za krvjo, da bi nam v naši

Odsotnosti povrnila, kar nam je bilo odvzeto
Z razmikom sten, z nadstropji globine
In z oslepitvijo Polifema.

Kajti kdaj pa kdaj veš tudi ti,
Da v metafori skale počiva val, ki te bo
Pognal v prostor, kjer se za zdrobljenim dihanjem sveta
Odpirajo tvoje oči.

PONT?

Stojimo na skrajnem rtu stoletij jezika.
Tukaj nič ne stoji z nami.
Tukaj nihče ne stoji z nami.
In morda je to res Pont in smo mi
In vse, kar diha skozi nas, vse.
Kajti nihče ne bo potopljen brez
Vode v sebi. Nihče, ki ni bil speljan
Skozi iglo mojstrov. Igro mojstrov.
To, kar se enkrat zaletava, drugič pretaka,
Naslednjič zopet trga delce, me zmeraj
Odnaša v svoje telo in me hkrati
Pušča pred mejo potopljenosti in zdrsa.
Morda zato, ker naj bi bila moja senca, senca angela,
Veliko manjša od mene.
Toda ko vstanem, potopi v sebi vse izgnanstvo,
V katerem spimo. Popisane ladjice, izžgane
Iz pisemskega papirja, se oddaljujejo po
Pepelu besed tako, da se vračajo.
Nobena in vse.
Kajti tukaj nič ne stoji z nami.
Pont je tukaj Čas.

PESEM O POKU JESENI

Danes je iz drevesa še poslednjič brizgnila
 V liste kri, da bi se uresničila obljuba
 Popolnosti padca v pripravljeno dlan.
 Kmalu, morda že jutri, bodo kazalci stenske ure zledeneli
 In bo konec časa.
 Ker nam je dano čutilo vednosti,
 Postajamo med hojo skozi zavese padajočega listja
 Papirnati vitezi, ki se kopajo v
 Krvi ubitega zmaja, da bi postali neranljivi.
 A neranljivost in nedotakljivost ne obstajata.
 Lahko smo le topi in neobčutljivi
 Za rezilo luči, ki je zabodeno
 V našo slepoto in s katerim hodimo naokrog,
 Se, zastekljeni, med seboj izogibamo,
 Da bi se srečali, božamo, da bi se razbili
 In morda izmenjali črepinji naših ran iz strahu,
 Da bi izgubili občutek za ravnovesje in nesmrtnost.
 Lahko pa pustimo,
 Da nam luč zdrobi oči in nas pelje
 Med sneženimi šivi oblakov onkraj sveta.
 Zato je izmišljeno starčevsko telo Dedalusa, ki
 Blodi pod nebom in po ulicah Dublina,
 In senca dečka, ki pada skozi njegov spomin,
 Edina resnična svetloba, dom in smer
 Našega minevanja,
 Edini prostor, kjer sta oče in mati
 Še nerazpolovljena,
 Edina mera moči, možnost smrti,
 Prekletstvo upanja in odrešitev vere
 Za otrplo roko, ki končuje ta dar.

7 OBLIK LJUBEZNI

Isto oko se odpira z več strani,
Tone skozi bele žile mrtvih vrb
Ali pa se dviga po zaskorjenem ležišču
Iste ženske, ki je druga.
Zato si besede, ki druga drugo drobijo,
Molk, ki hodi pod površino morja,
In črn plašč ranocelnika tišine ne
Nasprotujejo, ker so zgolj in predvsem
Različne krpe spomina na raztrgano celoto.
V končnosti, ki je nič in vračanje
Oblike prstana in prihodnost premice,
Bodo torej tehtnice razbite in zakoni izbrisani.
Kar nam ostaja in kar imamo, je
Teči skozi kletke, umirati pod drevjem,
Sprejemati z vero, rojevati v ustih,
Celiti s spancem, gledati z umom,
Dihati skozi pesem.

PISMO

Moja ljubezen,
Tukaj, kjer sem, sem neizmerno svoboden
In hkrati ujet v pajčevino ulic,
Zaprto med premikajoča se rezila tujih lic,
Med katerimi se umikam, opotekam,
Znova zaganjam in drobim v prah.
A ne obnavljam se ali staram.
Sem zgolj in sedaj in tukaj,
In skozi mesto, kjer sedim in poslušam,
Kako po steklih mojih oči pada dež, vem,
Da smo, sem in sva enaka sebi, kakršna

Sva zmeraj bila, sva in bova, in da ne
 Beg ne volja ne moreta spremeniti
 Rokopisa najine ljubezni.
 Zato bom govoril tako,
 Kot je že od nekdaj zapisano v Knjigi,
 Da nepremostljiv prepad in nevarnost ničā
 Združujeta razlomljene kepe sna,
 Sestavljata pesek v ure,
 Čas v pepel in vse v molitev.
 Kajti komaj tukaj, v podzemlju tujega jezika,
 Te resnično srečujem.
 Zato je moj glas tako čist
 In moja pozornost enaka zaceljenemu tiktakanju
 Rane, v katero sva naplavljenā.
 Sedaj vem, da je pozabiti
 Zgolj drugo ime za spomniti se
 In da je našā odločitev zmeraj
 Met kocke brez znakov, rojstvo, ki zareže
 Gube v obličja naših ogledal.
 A mi nismo našā ogledala.
 Mi nismo votli ljudje z
 Votlimi nebotičniki duše;
 Praznina se z nami lahko prazni,
 Ne da pa se je naseliti –
 Kajti mi ne moremo ali ne smemo naseliti ničesar.
 Smo vmesne sence, slepe ulice,
 Ki se križajo kot meči,
 Njihov nezmotljivi tek skozi reko otroštva,
 Njihova nedokončana daritev
 Enemu in tisočerim neonskim bogovom
 In zato smo hkrati nični in,
 In to vem komaj sedaj, ko ponovno odpirāš vrata,
 Vstopāš in obnavljaš svoje mesto v sobi mojih misli,
 Popolni ljudje.

London, 21. oktobra 1994